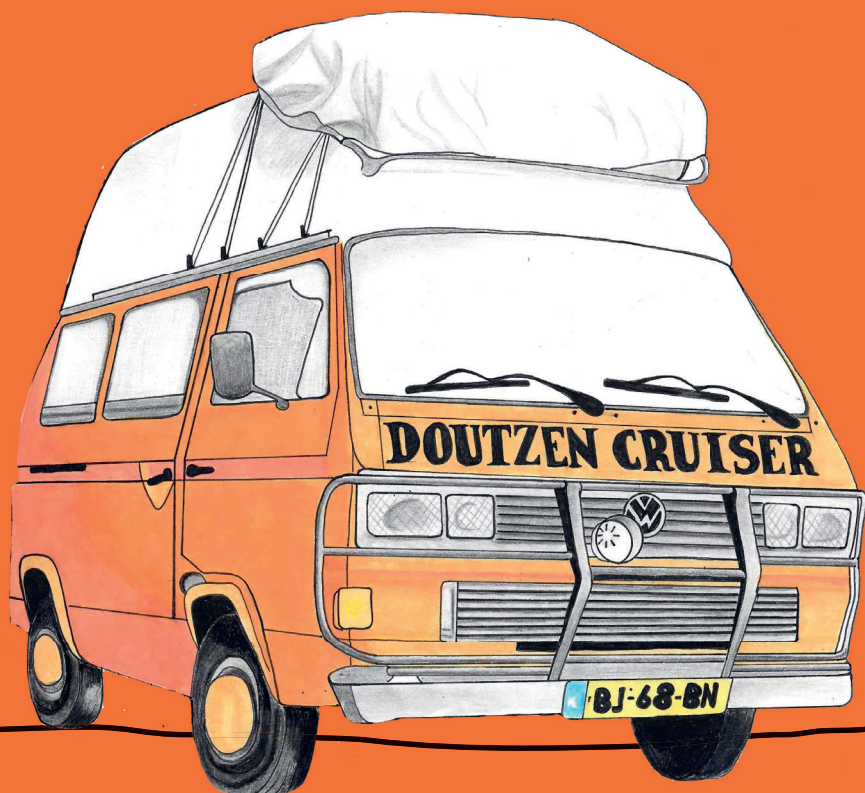

HENK RIGTER

DWARS DOOR AFRIKA

3 VRIENDEN • 3 JAAR • 1 RAMMELEND BUSJE

‘Jongens waren we, maar aardige jongens. Al zeg ik ’t zelf’
– Nescio, *Titaantjes*.

1

Minne, Mukkes en ik zaten aan de grenen kringlooptafel in mijn appartement in het centrum van Leeuwarden. We kenden elkaar van de keet aan de rand van het dorp Vrouwenparochie, waar we bier dronken, jointjes rookten en vuur stookten. Af en toe gooiden we een oude videorecorder of een ander afgedankt apparaat in het oude, roestende olievat, om te kijken welke kleur de rook kreeg. Een paar jaar later zochten we elkaar nog steeds op om bier te drinken, maar staken we minder videorecorders in de fik.

Zo ook die zomeravond, ergens eind jaren nul.

‘Ik ga naar Zuid-Afrika,’ zei ik. ‘Voor werk.’

Mijn vrienden vonden het schitterend. En dat was het ook, dat wist ik. Naast mijn opleiding communicatie werkte ik zo’n halfjaar als marketeer voor een bedrijf dat op grote schaal ziekenhuistextiel waste dat vol zat met bloed en chemicaliën. Het leek wel echt werk en alles wat met school te maken had, kwam op het tweede plan.

Eerlijk gezegd interesseerde dat me geen reet. Hier en daar probeerde ik nog weleens een studiepoint te halen, maar de onderwerpen, werkwijze en leraren konden me gewoon niet genoeg boeien om echt mijn best te doen.

Tijdens mijn sollicitatiegesprek bij de wasserij, een paar maanden eerder, protesteerde ik toch wat tegen die twee volle dagen werk.

‘Waarom dan?’ vroeg de manager. ‘Als je hier hebt gewerkt begin je prima aan je carrière.’

‘Omdat ik graag nog in het buitenland wil wonen en studeren,’ antwoordde ik.

‘Is werken in het buitenland ook goed? Want dat kunnen we regelen.’

Dus zei ik ja tegen de baan waarvan ik mezelf toen overtuigde dat

ik er carrière in zou maken en ook tegen het salaris dat voor mijn leeftijd best hoog was. Vooral in combinatie met de studiefinanciering, die ik natuurlijk niet verlaagde tot wat ik nodig had. Kom, ik wilde leven! Eten en drinken, het liefst een beetje goed ook nog. Daar had ik geld voor nodig.

Een paar weken later, op een zomermorgen die ik achter een beeldscherm bij de wasserij doorbracht, riep de locatiemanager mij naar zijn kantoor. Er zat een streng ogende, grote man achter het bureau. Het was de Europese directeur van het bedrijf en hij heette John. Hij vertelde me dat ze in Johannesburg een afdeling gingen openen en vroeg of ik daar de marketing wilde doen. De locatiemanager had hem gezegd dat hij mij daarvoor moest hebben.

Ik was stomverbaasd, maar hield mijn mond. Want natuurlijk wilde ik dat. Daarmee was het rond.

In de herfst kon al ik beginnen en ik moest maar laten weten wanneer ik wilde vliegen. Toen ik die middag naar huis ging voelde ik me fantastisch. Ik zou een internationaal gelauwerde marketeer worden. Een van de jongsten in zijn soort.

In de bus naar huis nodigde ik Minne en Mukkes – die voor zijn ouders en anderen overigens Marten heet – uit om het die avond te komen vieren.

‘Mchtig pik! We komen je natuurlijk wel even opzoeken, hè,’ zei Minne, achteroverhangend in zijn stoel met zijn poten op tafel. Hij beet een nagel af poerde ermee tussen zijn tanden. Die jongen zat erbij alsof het de normaalste zaak van de wereld was dat je je stinkpoten op iemands tafel legde. Dat ongehinderde zelfvertrouwen irriteerde me soms, maar ik bewonderde het ook. Hij straalde iets ongenaakbaars uit, waarmee hij en z’n scherpe blauwe ogen een bijna magnetische aantrekkingskracht op vrouwen uitoefende. Woorden had die gozer dan amper nodig, al kon hij lullen als Brugman.

Met die ene zin wist hij nu ook Mukkes bij het avontuur te betrekken, terwijl de stad zich aan de andere kant van het raam opmaakte voor een goeie zaterdagavond. Het terras van de kroeg naast mijn

plekkie zat nog vol mensen die er in de zwoele middag ook al zaten en het geluid van klinkende glazen golfde de kamer in.

Ik pakte mijn laptop erbij om een kaart tevoorschijn te toveren, zodat we eens konden kijken hoever dat eigenlijk was, Zuid-Afrika. Er kwam een liniaal aan te pas die we over de landen van Europa en Afrika legden en we berekenden dat de hele tocht zo'n tienduizend kilometer besloeg. Mukkes keek met zijn timmermansoog naar het scherm, nam een hijs van zijn dunne peukje zware Van Nelle en veegde met één beweging zijn lange haren achter een oor. Met z'n nog altijd wat slungelige lijf en snorretje van vlashaar, oogde hij als een klassieke hippie. Hij reed een oude Kever, draaide metal en als het even kon droeg-ie een zonnebrilletje met oranje ronde glazen, wat zijn imago helemaal complementeerde.

Zonder die peuk uit z'n mond te halen zei hij 'Dat moet in drie maanden wel lukken.'

'Met de auto?' vroeg Minne aan niemand in het bijzonder en hij beantwoordde de vraag ook meteen maar. 'Ja, dat kan prima, inderdaad.'

Zo begonnen ze waar ik bij zat plannen te smeden om mij te bezoeken. Mukkes was net afgestudeerd als ingenieur en had voorlopig wel tijd. Hij was wel druk. Natuurlijk, Mukkes had het altijd ergens druk mee, maar echte verplichtingen had hij niet. Hij woonde anti-kraak, dus kon-ie weg zonder dat hij aan iets vastzat zoals een opzegtermijn. Minne, die websites bouwde, kon prima op afstand werken, dacht hij. Vanuit Griekenland deed hij dat zo nu en dan toch al. Daar, aan de rand van Europa, kon een korte pauze worden ingelast voordat het avontuur richting het onbekende los zou barsten. Terwijl de plannen naast mij ontstonden, dronk ik bier en luisterde ik half mee naar hoe ze een auto zouden kopen voor een prikkie, dat ze financieel nou ook weer niet heel veel nodig hadden en of het lastig zou zijn om door Israël te rijden.

Het was natuurlijk te gek dat ik een baan had in Zuid-Afrika, ik was er zelfs wat trots op. Maar ik wist ook dat het niet niks was om vanaf nul op een volledig onbekend continent een marketingafde-

ling op te gaan zetten. Ik had geen idee wat me te wachten stond en ik kon eigenlijk nergens op terugvallen: geen studie en bijna geen ervaring. Een ding was zeker: ik wilde het goed doen. Het zou flink aanpoten worden.

Ik keek naar de wereldkaart op het scherm, de groene en gele vlakken en de onhandige rechte lijnen die de landen vormden, en vreesde toch dat ik aan het eind van de rit weinig van Afrika zou hebben gezien. Tegelijkertijd had ik ook niks om voor thuis te blijven. Ik had geen vriendin en mijn broers en zusjes, vier in totaal, had ik in geen jaren gezien of gesproken. Op een dag had ik het opgenomen tegen mijn vader, in mijn ogen een narcistische en onberekenbare half-psychopaat, waarvan ik het niet langer pikte dat hij ons fysiek en mentaal vernederde. Tijdens de slepende ruzie die daarop volgde koos de rest van de familie, inclusief mijn moeder, zijn kant, waardoor ik nu alleen was en daar had ik het maar mee te doen.

Soms belde hij nog. Ik nam altijd op, al wist ik wat er kwam. Dronken en met een stem zo duister dat het klonk alsof-ie in een kolenhok zat, maakte hij me uit voor rat, NSB'er, ondankbare hond, vuilak en dan, als zijn creativiteit even haperde, lachte ik hem uit, zo achteloos als ik maar kon, waardoor-ie helemaal gek werd en als-ie dan zo hard raasde dat de burens het gehoord moeten hebben, hing ik op. Soms kwam ik een broer of zus tegen in de stad. De verwijtende toon waarop die me vroeg waar ik mee bezig was maakte dat ik weer wist ik dat ik in dat gezin niets meer te zoeken had. Voor even een tijdje lekker ver weg te zijn van alles en iedereen, daar had ik dus helemaal geen bezwaar tegen.

‘Als jullie nou in augustus vertrekken,’ zei ik tegen mijn vrienden, ‘dan rij ik gewoon mee en dan kan ik daarna meteen aan het werk.’

Dat vonden ze een goed idee. Het duurde nog twee maanden en mijn vrienden bevestigden dat dat ons meer dan genoeg tijd gaf om ons voor te bereiden. Wat moest er nou helemaal gebeuren? Tijd hadden we in overvloed, een auto moesten we wel kunnen regelen en drie maanden leefgeld – nou ja, met tweeduizend euro de man moesten we toch een heel eind komen. In Afrika was immers alles

goedkoop. We dronken nog wat bier en bespraken de reis verder. We zouden niet via Spanje gaan om daar de boot naar Marokko te pakken om vervolgens door de Sahara te rijden. Dat was voor amateurs. We zouden langs de Middellandse Zee via Syrië naar Israël rijden, om vanaf daar naar Egypte door te steken. Turend naar de kaart besloten we dat het moest kunnen. Alles over land, met een eigen auto. Dan was het Soedan, Ethiopië, Kenia en Tanzania en uiteindelijk langs de Mozambikaanse kust naar Zuid-Afrika. Als je het in een ademteug uit kon spreken, kon het nooit heel moeilijk zijn.

De locatiemanager vroeg de week daarop wanneer ik naar Zuid-Afrika wilde vliegen. Ik vertelde hem dat dat niet nodig was, omdat ik ging rijden. Ergens in oktober zou ik aankomen, zodat ik op 1 november kon beginnen.

Hij keek me even aan, leunde achterover in zijn leren bureaustoel en zei toen: ‘Je weet dat je doodgaat, hè?’

Dat vond ik wat al te dramatisch. ‘Volgens mij komt het wel goed,’ zei ik.

Hij draaide zich om naar een boekenplank en gaf me een boek met een paarse kaft. Het was *Dark Star Safari* van Paul Theroux. ‘Lees dit maar eens.’

In de bus naar huis sloeg ik het boek open en las hoe Paul Theroux in een bus met toeristen zat en dat Paul Theroux, toen de bus even stopte bij een toeristische plek, besloot dat dat niks voor hem was, dus schoof hij bij een ‘inheems vrouwtje’ aan dat bij een vuurtje koffie zat te maken in een oud conservenblikje. Paul Theroux en het vrouwtje zaten in stilte terwijl de toeristen zich laafden aan de dingen die het toerisme te bieden heeft en Paul Theroux dronk koffie en ging toch maar weer met de toeristen in de bus zitten.

Ik vond die Paul Theroux maar een pedant mannetje en vroeg me af wat die vrouw gedacht moest hebben van die zwijgende, witte man die zomaar naast haar vuurtje kwam zitten om haar koffie op te drinken.

Na een hoofdstuk sloeg ik het boek dicht en stopte het in mijn

tas. Zo ging ik, zo gingen wij, het dus mooi niet doen. Wij zouden onszelf blijven. Ik fantaseerde nog wat over wat ik zou doen als ik in de schoenen van Paul Theroux zou hebben gestaan. Ik had in ieder geval gevraagd of het oké was, dat ik wat van haar koffie dronk en ik zou haar er denk ik ook voor hebben betaald.

2

Later die zomer zat ik voor een netwerkevent bij een veiling in Zwolle waarvan de opbrengst naar goede doelen ging. Er waren allemaal mensen in pak aan statafels waar ze amper vandaan leken te komen om visitekaartjes uit te wisselen. Voor de veiling boden ze op weekendjes weg, flesjes wijn en dat soort onzin, en daarna was een borrel in een fantasieloze bar waarbij je naar iedereen glimlachte en aardig deed. Daar kwam ik Mirjam tegen, een vrouw met een stichting in Malawi. Ze stuurde daar kinderen naar school die uit families kwamen die het zelf niet konden betalen. Mirjam legde uit hoe belangrijk het was om in zulke landen waar het onderwijs onder druk stond toch te blijven investeren in dat mentale kapitaal. Het klonk logisch en ook wel gaaf, dus ik vertelde over onze plannen en vroeg of ik misschien iets voor haar kon doen. Ze dacht even na en stelde voor dat we er een tijdje les kwamen geven.

Met die informatie nodigde ik Minne en Mukkes weer uit om bier te drinken. Waarom ook niet, zeiden die op het voorstel. Ik verwachtte niks anders. Nog wat biertjes later bedachten we dat het sowieso wel leuk zou zijn als we in elk land waar we kwamen wat vrijwilligerswerk gingen doen, met als voorwaarde dat we geen geld of spullen, maar onze kennis en kunde deelden. Met Minne als ICT'er, Mukkes als ingenieur en mijzelf als zelfbenoemde communicatie-expert boden we een toch niet onaardige set aan vaardigheden.

Bijkomend voordeel aan de hele onderneming was dat we dan een goede reden hadden om een stichting op te richten, waar mensen en bedrijven geld aan konden doneren. Dat was dan weer handig om onszelf tijdens die hele tocht te bedruipen. Omdat we op onze route simpelweg aan zouden kloppen bij plekken waarvan we dachten dat ze wel wat hulp konden gebruiken en ze daarmee dus per definitie

zouden overvallen, besloten we onze nieuwe bezigheid ‘guerrilla volunteering’ te noemen.

Ik haalde nog wat flesjes Hertog Jan uit de koelkast.

‘We moeten alleen nog even een leuke naam bedenken,’ vond Mukkes.

Dat was waar, maar we kwamen er niet echt uit. Als een van ons een idee had, vonden de anderen dat weer niet goed genoeg. Guerrilla volunteering was immers zo’n goeie vondst, daar mocht geen lullig naampje bij staan.

‘We hebben drie linkerhanden,’ zei Minne ergens diep in de nacht. ‘Jij hebt er twee, Henk. En Mukkes en ik allebei een halve.’

‘ThreeLeftHands,’ giechelde Mukkes met dat stoner-lachje van ’m.

Ik schreef het op een velletje papier terwijl Minne, voor de verandering, voor nog wat bier zorgde.

‘Een machtige naam,’ riep hij met zijn handen omhoog.

Een week later vonden we een notaris die in ruil voor een highfive en zijn naam op ons nog aan te schaffen voertuig wel onze statuten wilde maken en zo waren we penningmeester, secretaris en voorzitter van onze eigen stichting.

‘Waarom moet jij zo nodig de voorzitter zijn,’ vroeg Minne.

‘Waarom niet,’ zei ik.

3

Op kantoor staarde ik uit het raam naar de witte vrachtwagens die de vuile lakens naar de wasserij brachten. Aan de andere kant van het gebouw haalden ze de spierwitte schone lakens weer op om ze door het hele land te verspreiden over ziekenhuizen en wat al niet. Op het terrein en ook een flink eind eromheen rook het naar hoe de droger thuis ook ruikt, maar dan wat weeïger en nadrukkelijker. De geur sloeg op de binnenkant van je neus.

Toen belde Minne.

‘Henk, als we binnenkort willen vertrekken, hebben we wel een auto nodig.’

‘Klopt,’ zei ik.

‘Mooi. Nou hebben Mukkes en ik een busje gezien in Duitsland, dus dat willen we wel even ophalen. Wat denk je?’

Ik dacht helemaal niets. In tegenstelling tot Minne en Mukkes had ik echt totaal geen verstand van auto’s. Ik was niet zo’n jongen die thuis aan brommers sleutelde. Ik was een jongen die thuis schijt-benaauwd was voor zijn vader en zo weinig mogelijk geluid maakte, zodat de klappen die dag hopelijk tot een minimum beperkt konden blijven. Ik had nooit de ruimte gevonden om me te interesseren voor sleutelen aan brommers en auto’s. En toen ik tijdens mijn tienerjaren die ruimte toch begon in te nemen, bleek er inderdaad geen plek meer voor mij in het huis van mijn vader. Ik zei dat ik het prima vond. Ik maakte meteen mijn deel van de negenhonderd euro over en staarde nog wat uit het raam naar de vrachtwagens.

Die avond, tegen het donker, stapte Mukkes lachend uit een oranje Volkswagen T3, die er van de buitenkant lang niet slecht uitzag. Op de bovenkant zat over de hele lengte zo’n witte plastic puist waar je in kon slapen. Ze hadden het ding ergens vanuit Zuid-Duitsland hele-

maal naar Leeuwarden moeten slepen. Ik vond het busje geweldig. Ze was bijna dertig jaar oud en dat zag je ook wel, maar dat was ook de reden dat we het ding konden betalen. Ook Mukkes was er helemaal mee in zijn nopjes. De bus paste precies in zijn straatje.

‘Ik moet natuurlijk wel een testrit maken,’ riep ik.

‘Ja best,’ lachte Mukkes, ‘maar denk er wel even om dat je niet kan remmen en de tweede versnelling doet het ook niet.’

Ik luisterde amper nog en klom achter het stuur. De binnenkant ademde de Duitse jaren tachtig. Hoekig en degelijk.

Aan het bruine interieur was nog nooit wat gedaan, maar van wat ik kon zien voldeed de inbouw nog prima. Smerig van het lange stilstaan, maar dat kon je schoonmaken. De motor startte in een keer en langzaam reed ik weg. Ik kon niet anders dan lachen om het feit dat we samen deze wagen bezaten. Maar een auto zonder rem is best lastig te besturen en op een gegeven moment was de lol er wel af om steeds naar buiten te roepen dat mensen aan de kant moesten gaan om vervolgens, in het voorbijgaan, sorry te moeten roepen tegen die verbouwereerde gezichten. Na een minuut of tien parkeerde ik de auto weer, stapte uit en samen met mijn vrienden liep ik mijn appartement in om bier te drinken. We vonden dat die auto ook een naam moest hebben.

‘De Doutzen Cruiser,’ zei Mukkes.

Verdomme, dacht ik, wat een geniale invallen had die jongen af en toe. En zo vernoemden we ons busje naar het lekkerste Friese wijf dat we konden bedenken.

De jongens bespraken wat er allemaal moest gebeuren om Doutzen op te knappen. Dat viel allemaal wel mee, beweerden ze. Ik deed af en toe een poging om iets te zeggen waaruit zou kunnen blijken dat ik ook wel wat wist van cilinders, oliefilters en dat soort dingen. Op zich ging me dat prima af. Een mens praat ook wat makkelijker als er bier wordt gedronken. Halverwege de avond verkasten we naar De Toeter, onze stamkroeg die lekker handig naast mijn huis stond, om daar onze vlekkeloze voorbereiding verder te vieren. We spraken over de reis, planden een beetje hoe we dat in drie maanden gingen

doen en praatten met andere bezoekers die ons bezwoeren dat ze ook geld zouden storten aan deze nobele onderneming van ons.

Een van de café-gasten begon echter te zeuren dat we met een dertig jaar oude VW niks te zoeken hadden in Afrika en toen hij hoorde dat we nog geen drie maanden aan voorbereiding hadden, vroeg hij woest wie we wel niet dachten dat we waren.

‘De ThreeLeftHands,’ zeiden we terwijl we proostten op onze reis. Diep in de nacht tuimelden we mijn appartement binnen, openden nog een fles whisky en filosofeerden zoals je dat alleen kunt met een glas in je hand.

De volgende ochtend had ik een verwoestende kater, zo eentje die je alleen krijgt van bier en whisky. Kotsmisselijk begaf ik me naar de wc, landde net snel genoeg op mijn knieën en gaf over. Na een minuut of vijf leek het eindelijk op te houden, al liepen de tranen nog over mijn wangen.

Terwijl ik voorovergebogen over de pot hing, probeerde ik met mijn rechterhand het lichtknopje te vinden. Ik wapperde met mijn arm naar achter, op de tast, en plotseling voelde ik iets in mijn schouder verzetten. Het hoorde overduidelijk niet zo, want er golfde een intense pijn vanuit mijn schouder door mijn hele lijf. Ik schreeuwde het uit. Minne kwam op het lawaai af en stond bedremmeld in de deuropening te kijken hoe ik heel voorzichtig mijn rechterarm vasthield, alsof het een ledemaat van een lappenpop was.

‘Ik denk dat we even naar het ziekenhuis moeten,’ mompelde ik.

Minne knikte. Ik had geen hulp nodig om uit te vogelen dat mijn schouder flink uit de kom hing, wel om die weer op zijn plek te krijgen. Minne reed me in zijn dertig jaar oude Mercedes naar het ziekenhuis en ik voelde hoe iedere kiezel op de weg een stroomstoot door mijn bovenlijf joeg. Minne kon wel om lachen om mijn pijn. Ik ook, maar pas toen het gewricht dankzij een paar verpleegkundigen weer in z'n kom zat.

4

Een paar weken later stond ik, met mijn arm nog in een mitella, voor het raam te kijken naar de bus die voor mijn deur stond. De motor was door Minne en Mukkes nagelopen zodat je ook weer in de twee kon rijden, aan de onderkant was een nieuw stuk plaat gelast, de rem werkte zoals een rem hoort te werken en aan de achterkant hing nu een stalen rek, voor jerrycans met diesel en water, en twee steigerhouten rijplanken voor als we vast kwamen te zitten. We hadden alleen nog een *Carnet de Passage* nodig. Een papieren geval waarmee landen buiten Europa snaptten dat de auto uit Europa kwam, of zoiets bureaucratisch. Het ding was nou eenmaal nodig en we konden 'm ophalen bij het ADAC-kantoor in München. Die avond had ik verder geen plannen, dus ik belde Minne.

‘We kunnen wat mij betreft ook wel vertrekken,’ zei ik.

‘Vanavond?’ vroeg Minne.

‘Ja, we lopen nu toch alleen maar te wachten.’

‘Dat is ook zo. Even kijken. Op zich, als we vanavond rijden, kunnen we nog voor vrijdag dat Carnet ophalen.’

‘Nou, dacht ik ook.’

‘Kom je na het eten?’

‘Ja best. Bel jij Mukkes even?’

‘Best. Joe, tot zo.’

Ik had een kleine rode sporttas waarin al mijn kleding paste. Een paar onderbroeken, wat shirtjes, voor de zekerheid een trui en omdat ik toen dacht dat het een goed idee was, een witte linnen broek. Want in Afrika moet een broek soms losjes om je kuiten waaien. Behalve dat had ik nog een kussen en een slaapzak mee, maar dat was het wel. We zaten de komende tijd immers met drie mannen in een niet enorme

bus, dus je moest wat bescheiden zijn met de dingen die je meenam. Ik gooide het in de Volkswagen en reed ontzettend opgewekt naar Minne, die in Vrouwenparochie bij zijn ouders verbleef.

De zon was een oranje bal en hing al wat lager over de weilanden, die uitgestrekt waren en kortgeknipt. Friesland was op z'n allerblauwste best en met een zonnebril op mijn neus, de wind door mijn haar en mijn arm uit het raam, voelde ik me een hele baas. Het huis van Minnes ouders stond vrijwel naast de basisschool waar mijn broertje ook op moest zitten. Die jongen was nu acht of negen en ik zag voor me hoe ik hem op het schoolplein vertelde dat ik zijn grote broer was en dat ik een reis door Afrika ging maken. Maar de school was allang uit, het plein leeg. Wat ik daarbij voelde stopte ik weg.

Minne had twee plunjezakken klaarstaan. Een voor zijn eigen kleding en een vol T-shirts van een niet meer bestaand merk dat brutale opdrukken had zoals GREETINGS FROM GUANTANAMO BAY en COMMUNISM, AWESOME IN THEORY. We hadden ze gekregen als gift voor onze stichting, opdat we ze konden uitdelen in Afrika.

‘Een hele plunjezak,’ vroeg ik aan Minne, ‘wat heb je allemaal wel niet mee man?’

‘Nou gewoon,’ reageerde Minne, ‘kleren. We zijn drie maanden weg, hè?’

‘Ja, daarom. Drie maanden met drie man in een kleine bus. Het moet wel passen.’

‘Eh, dat komt wel goed, joh. Geloof mij Henkie, ik heb niks overbodigs meegenomen.’

Dat ging nog even heen en weer terwijl we richting ons laatste teamlid togen. Ik vroeg of hij Mukkes nog had gebeld.

‘Ja,’ gniffelde Minne, ‘die was niet blij.’

Toen we in Berlikum bij de boerderij van zijn ouders aankwamen en de schuur binnen liepen, bleek dat we hem overvielen met dit vertrek. De hele vloer, waar eerder onze bus was omgetoverd tot Doutzen Cruiser, lag bezaaid met meuk. Het leek of er een rommelmarkt was geweest en dat iedereen aan het eind van de dag zijn koopwaar gewoon maar had laten liggen. Hier lag een grote donkere tas van

kunststof, daar lag een opengeklapt mapje met jeu-de-boulesballen. Er lag een surfplank, een kiteboard, een aantal gevulde sporttassen, een gereedschapskist, drie gitaren, op een tafeltje lagen meerdere mondharmonica's naast een hele stapel boeken. Mukkes liep wat verdwaasd rond en tuurde nu en dan naar de spullen om hem heen.

Minne en ik stonden in de deuropening.

'De tering,' zei ik.

Minne moest lachen. 'Wat nou jongen,' riep hij naar Mukkes, 'ga je verhuizen?'

Mukkes schrok op uit zijn overpeinzingen. 'Ja, jongens. Man. Ik zei toch dat ik nog niet klaar was. Geef me dan ook even de tijd!'

'We hebben zat tijd gehad,' zei Minne.

Ik keek naar de totale chaos op de grond.

'Jezus Mukkes, wat is dit?'

'Dit moet dus allemaal mee,' zei hij.

'Mukkes,' zei ik en ik hoopte dat mijn woorden goed zouden landen, 'dat kan helemaal niet.'

Mukkes keek me aan. 'Nah, hoezo niet?' Hij snapte het echt niet.

Ik dacht aan het kleine rode sporttasje dat ik netjes boven in de Doutzen Cruiser kwijt had gekund. 'Omdat we met drie mannen in een busje gaan leven, man!'

'Nou en, dat past toch wel?'

'Nee, dat past nooit man,' riep ik nu bijna. 'Hoe zie je dat voor je, dat we die hele bus volstouwen met jouw meuk en dat we dan ook kunnen zitten en koken? Dit kan echt niet. Ik heb een sporttasje mee, Mukkes. Eén. Zodat jullie spul er ook bij kan.'

'Ja nou, mooi toch.'

'Mukkes,' zei Minne, 'dit is wel een beetje veel.'

Mukkes bleef tegenstrubbelen en beweerde dat het allemaal nodig was.

'Het lijkt me sterk dat er drie gitaren mee moeten,' zei Minne.

Mukkes zuchtte. 'Ik speel nu een beetje rechtshandig, maar ik wil eigenlijk linkshandig leren spelen. En dan nog eentje voor reserve.'

Na ongeveer een uur discussiëren over wat er wel en niet noodzake-

lijk was, leek het er zowaar op dat we een compromis hadden bereikt.

‘Nou,’ zei Mukkes, ‘nu moet ik dus wel rechtshandig spelen. Dat is toch niet leuk man.’

Uiteindelijk vertrokken we dan echt, de avond in, richting het onbekende. Minne zou het eerste stuk rijden en waarschijnlijk zou het middernacht zijn als we rond de grens met Duitsland onze eerste overnachting pakten. Mukkes zat op de bijrijdersstoel en ik zat achterin. Hij bleef maar volhouden dat er makkelijk meer mee had gekund, ik lachte hem uit en noemde ’m een hoarder. De strijd was gestreden. We reden het dorp uit en nog geen kilometer verder hoorden we iets een paar keer onder de auto bonken.

‘Hé, dat klopt niet,’ zei Mukkes en op hetzelfde moment voelde het alsof er een poot onder de bank waarop ik zat wegviel. Toen kantelde de hele auto een stuk en hoorde ik het luide gekrijs van metaal op beton en toen stonden we stil. Buiten zagen we dat de auto inderdaad scheef stond. Het allerlaatste licht van de schemer viel weg achter een bosje en het linkerachterwiel was in geen velden of wegen te bekennen.

Niemand van ons wist hoe dit nou was gekomen. Of ja, we wisten het wel. Die had natuurlijk niet goed vast gezeten. Maar wie daar verantwoordelijk voor was wisten we niet en het deed er ook niet toe.

‘Ik heb thuis nog wel een ander wiel,’ zei Mukkes. Dat was waar. Sterker, hij had een hele reservebus waarmee de onze was opgeknapt. Wat er overbleef had-ie niet weg kunnen doen en zo kwam die hele verzamelwoede van ’m hier en daar ook nog wel eens van pas.

Hij belde zijn vader om hem op te halen, maar die had daar weinig zin in. We waren nu vertrokken, dan moesten we ook maar onze eigen reet redden. Dus Minne en Mukkes liepen terug, terwijl ik bij de auto bleef wachten. Het duurde niet lang of er stopte een politieauto. Twee agenten stapten uit en keken even met hun handen op hun riem naar dat oranje gevaarte dat midden op de weg stond. Ik vertelde hoe de auto daar was gekomen. Het viel een van de agenten op dat de bus op deze manier wel wat in de weg stond. Dat was ik met hem eens.

‘Hij moet hier weg,’ zei de slimmerik.

Ik legde hem uit dat mijn vrienden een ander wiel aan het regelen

‘Met het koksmes in mijn handen snelde ik naar buiten. Verderop stond Noflik woest te blaffen. Ik volgde haar blik en zag Mukkes, die stond te dansen in het water. Het zag er wat gek uit. Toen snapte ik het. Het was die fucking krokodil die we eerder zagen, en Mukkes vocht ermee.’

Wanneer Henk Rigter een baan aangeboden krijgt in Zuid-Afrika besluit hij om samen met twee vrienden er in drie maanden heen te rijden. Die drie maanden worden uiteindelijk drie jaar.

Dwars door Afrika vertelt wat er gebeurt als drie jongens met een oude bus zich onbezonnen, maar vol goede moed, in het onbekende storten. Wat begint als een tocht van een paar maanden, mondt uit in een avontuur vol onverwachte tegenslagen, bijzondere ontmoetingen en situaties zoals je die in de betere avonturenboeken vindt.

Henk Rigter neemt je mee op een unieke reis waarin ze een hond adopteren, hun busje aan gort rijden, meerdere keren in de gevangenis belanden en de confrontatie aangaan met een krokodil. Dit is het waargebeurde verhaal over vriendschap, doorzettingsvermogen en de ultieme drang naar vrijheid en avontuur.

HENK RIGTER is avonturier, ondernemer en schrijver. *Dwars door Afrika* is zijn debuut.

**KOS
MOS**

NUR 320
KOSMOS UITGEVERS,
UTRECHT/ANTWERPEN